

## **Punct de vedere**

Având în vedere acuzațiile lansate în spațiul public la adresa mea, fac următoarele precizări pentru clarificarea aspectelor care îmi sunt imputate și pentru o corectă informare a opiniei publice:

Decembrie 1989 și iunie 1990 sunt răni deschise ale României. Oamenii care au murit sau au suferit atunci, rudele lor și toți românii merită adevărul, iar cei care ocupă funcții de încredere publică au datoria să răspundă întrebărilor despre trecutul lor. De aceea răspund, cu fapte care pot fi verificate.

Afirmațiile care mă vizează sunt neadevărate și lipsite de fundament. Nu am ascuns niciodată aspecte privind parcursul meu profesional. Datele sunt cunoscute în spațiul public și sunt disponibile în mediul virtual de foarte mulți ani.

Poziția mea este simplă: nu am desfășurat niciodată activități care să vizeze încălcarea sau îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale și care ar putea fi încadrate în categoria faptelor de „poliție politică”. Având în vedere acțiunile mele din acea perioadă, am convingerea că acest aspect va fi evidențiat de verificările întreprinse de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, instituție care are la dispoziție toate mecanismele legale pentru a clarifica veridicitatea afirmațiilor mele.

Resping cu fermitate orice acuzație de implicare în reprimarea violentă a manifestațiilor care au avut loc în zilele de 21 și 22 decembrie 1989 în Piața Universității și în violențele împotriva protestatarilor din Piața Universității, din zilele de 13-14 iunie 1990.

Am absolvit cursurile Școlii Militare de Ofițeri Activi de la Sibiu, specializarea transmisiuni, iar în perioada 1987-1989 am fost comandant de pluton în cadrul Trupelor de Securitate, având atribuții exclusiv în domeniul transmisiuni.

În decembrie 1989, aveam 25 de ani, eram locotenent și comandant al unui pluton de transmisiuni în compania de asigurare de luptă și transport a UM 0305, Trupe de Securitate, din cadrul Ministerului de Interne. La momentul respectiv, Trupele de Securitate erau echivalentul Jandarmeriei Române de azi și nu trebuie confundate cu structurile de Securitate cu atribuții informativ-operative și de cercetare penală. Componenta companiei în care

activam era următoarea: un pluton transmisiuni, un pluton de apărare antiaeriană, un pluton logistic (bucătari), un pluton conducători auto și un alt pluton logistic (gospodăria agroalimentară). Prin însăși structura ei, compania era o subunitate de sprijin logistic, specializată în activități de suport pentru celelalte subunități din cadrul UM 0305.

În seara zilei de 21 decembrie 1989, compania din care făceam parte s-a deplasat, la ordin, în trei locuri: în jurul orei 20:00, am primit ordin să ne deplasăm la Casa Scânteii (denumită în prezent Casa Presei Libere); în jurul orei 21:00, am primit ordin să ne deplasăm pe platoul din fața restaurantului Cina și, în jurul orei 22:00, am primit ordin să intrăm în dispozitivul de blocare de pe strada 13 Decembrie (denumită în prezent str. Ion Câmpineanu), pe care nu l-am părăsit până la ora 02:00 (22 decembrie), când am primit ordinul să ne întoarcem la camioanele de transport ale unității, în care am rămas, în repaos, până în dimineața zilei de 22 decembrie 1989.

În seara zilei de 21 decembrie 1989, după ce am primit ordinul în jurul orei 22:00, am intrat în dispozitiv pe strada 13 Decembrie la intersecția cu strada Academiei (denumire păstrată și în prezent), fără a avea asupra noastră muniția care a rămas în lăzi sigilate, în camioanele parcate în zonă. În fața dispozitivului nostru, spre Bulevardul Nicolae Bălcescu (denumire păstrată și în prezent), la aproximativ 100 metri, era un cordon de Miliție. În fața acestora, la alți 150 metri, pe trotuarul de la ieșirea în Bulevardul Nicolae Bălcescu, era un cordon format din militari ai Ministerului Apărării Naționale. În fața lor, pe bulevard, erau staționate blindate și forțe ale Ministerului Apărării Naționale. În cele aproximativ patru ore în care ne-am aflat în dispozitivul de la intersecția străzilor 13 Decembrie și Academiei, nici eu și nici militarii aflați în subordinea mea nu ne-am modificat poziția și nu am avut vreun contact direct cu revoluționarii.

În dimineața zilei de 22 decembrie 1989, în jurul orei 09:00, la ordin, am coborât din camioane și am reintrat în dispozitivul aflat la intersecția străzilor 13 Decembrie și Academiei, unde acționasem și în seara precedentă. În acea dimineață, dispozitivul din zonă era format astfel: în fața noastră se afla un cordon de subofițeri și ofițeri de Miliție, iar în spate două blindate ale M.Ap.N. În jurul orei 10:00, la ordin, am permis accesul manifestanților în Piața Republicii (în prezent Piața Revoluției), iar aceștia ne-au îmbrățișat și ne-au dat flori și mâncare. Ulterior, am primit ordin să ne retragem către camioane, ne-am imbarcat în ele și ne-am întors la unitate. Menționez că, la sosirea în unitate, muniția a fost verificată și predată și nu lipsea niciun cartuș.

Reiterez, fără echivoc: în niciun moment din timpul evenimentelor din 21 și 22 decembrie 1989, nici eu, nici militarii aflați în subordinea mea nu am fost la baricada de la Intercontinental și nici pe Bulevardul Nicolae Bălcescu, nu am avut muniție asupra noastră și nu am avut niciun contact cu revoluționarii, cu excepția momentului în care aceștia au fraternizat cu militarii, așa cum am precizat deja. Aceasta este realitatea acelor zile, pe care am consemnat-o și în declarația din martie 1990.

Afirmațiile martorilor sunt demontate chiar de către generalul Cătălin Ranco Pițu, fost procuror șef al Secției Parchetelor Militare, care a instrumentat și semnat ultimul rechizitoriu al dosarului Revoluției. Acesta a declarat public că: „Generalul Lucian Pahonțu nu a fost cercetat personal niciodată pe parcursul celor 36 de ani, perioadă care s-a scurs din 1989 încoace. Declarația lui scrisă, aflată la dosar, a fost dată pentru că toate cadrele trupelor fostei Securități, USLA, Direcția a V-a etc., au fost audiate declarativ în baza vechiului Cod Penal, adică e vorba de declarație olografă (...) Dar, nu există nicio probă că Pahonțu a participat la represiune (...) Pahonțu, la acea vreme, era un militar cu grad mic (...) Eu, ca anchetator, consider că nu mi-a scăpat nicio probă și că, în ceea ce îl privește pe Pahonțu, nu există niciun indiciu că a participat direct la comiterea unor infracțiuni!”

De asemenea, resping cu fermitate orice acuzație de implicare în violențele împotriva protestatarilor din Piața Universității, care au avut loc în zilele de 13-14 iunie 1990. În cele două zile, eu și militarii din subordinea mea nu am participat la evenimentele din București. În intervalul respectiv, am rămas în cazarmă, conform documentelor aflate în arhiva Jandarmeriei Române. Potrivit regulamentelor militare, orice acțiune se realizează în baza unui ordin care este consemnat în documente ce se arhivează și se păstrează. Potrivit acestora, nici eu, nici militarii din subordinea mea nu am părăsit cazarma până în data de 15 iunie 1990, când am primit ordin să particip, cu 72 de militari, la menținerea ordinii publice în Piața Universității. În acea zi nu au avut loc manifestații în Piața Universității, nu au fost înregistrate violențe, iar minerii s-au retras din zona respectivă și au plecat spre Valea Jiului.

De-a lungul timpului, activitatea mea a fost verificată în repetate rânduri de instituțiile abilitate, inclusiv la numirea în funcția actuală, fiind imposibil ca faptele grave, de care sunt acuzat acum, să fi rămas nedescoperite și nesancționate, dacă ar fi existat. Mai mult, evenimentele din decembrie 1989 și iunie 1990 fac obiectul unor dosare penale în care sunt

derulate cercetări de mai mulți ani și sunt convins că, dacă aş fi avut vreo implicare în violențele petrecute în timpul celor două evenimente, acest lucru ar fi fost identificat.

De la momentul numirii în funcția de director al Serviciului de Protecție și Pază, eu și echipa SPP din care fac parte am stabilit parcursul instituțional, având un singur scop: dezvoltarea, modernizarea și creșterea gradului de profesionalism al instituției, pentru îndeplinirea în condiții optime a misiunii de asigurare a protecției demnitarilor statului român și a celor străini, pe timpul șederii lor în România. A fost un proces lung, construit pe principii solide de legalitate, neutralitate, echidistanță politică, eficiență și adaptabilitate, care a făcut ca acest serviciu să devină o instituție de prestigiu la nivel internațional. În acești ani, Serviciul de Protecție și Pază s-a integrat deplin în structurile euroatlantice, dezvoltând ample programe de cooperare în domeniul protecției demnitarilor cu structuri din cadrul NATO, ONU și UE, dar și cu statele membre ale acestor organizații și în special SUA. Profesionalismul ofițerilor SPP în cadrul misiunilor internaționale a fost confirmat, în repetate rânduri, prin comunicările oficiale și instituționale ale partenerilor noștri din întreaga lume.

Îmi doresc ca acuzațiile ce mi se aduc și care îmi lezează demnitatea și cariera de militar să fie clarificate cât mai curând. De-a lungul carierei mele, am pus accent pe respectul față de oameni și mi-am ghidat acțiunile după valori precum integritate, loialitate, respect și responsabilitate.

Lucian Pahonțu